هواللّه

مازندران

مناجات فی ذکر النّفس القدسیّة و الحقیقة النّورانیّة و النّفحة الرّحمانیّة حضرت آقا سیّد محمّد رضا علیه بهآء اللّه الأبهی

هواللّه

ترانی یا الهی معترفاً بروحی و ذاتی و حقیقتی و کینونتی بعجزی و فقری و فنائی و اضمحلالی و مقرّاً بذهولی و فتوری و قصوری عن ادراک ادنی آیة من آیات فردانیّتک فکیف احصی ثنآء علیک کلّت اجنحة افکاری عن الصّعود الی ذروة الوجود فکیف الوصول الی غیب بهآء سمآء احدیّتک و انّی لعناکب اوهامی ان تنسج بلعابها علی القمّة الشّاهقة من حقیقة الامکان فکیف اعلی قباب قدس رحمانیّتک تنزّهت یا الهی عنکلّ ذکر و ثنآء فکیف ذکر هذه الذّرّة الفانیة و تقدّست عنکلّ فکر و شعور و بیان فکیف نعوت هذه القطرة المتلاشیة کلّ البحور متعطّش لفیوض رحمانیّتک و کلّ الشّموس محتاجة لاشراق نور فردانیّتک فکیف هذه الحقیقة البالیة و العظام الخالیه ربّ ربّ کمل عجزی و ظهر فقری و ثبت ذلّی و بان احتیاجی فی بیان نعت من نعوت احبّائک فکیف عتبة قدسک اذاً یا الهی اعنّی بقوّتک و قدرتک و امددنی بالهامات غیب احدیّتک علی الثّنآء علی احبّتک الّذین طابت ضمائرهم بنفحات قدسک و ارتاحت سرائرهم بفیوضات انسک و صفت حقائقهم بآیات توحیدک و اشرقت بواطنهم بفیوضات شمس تفریدک و اقبلوا بقلوبهم الی مطلع رحمانیّتک و قرّت اعینهم بمشاهدة انوار ربّانیّتک و علت فطرتهم بسطوع اشعّة نیّر الوهیّتک و ارتفعت اعلامهم فی بلادک و شاع و ذاع صیتهم فی مملکتک و دخلوا فی ظلّ وجهک و استفاضوا من فیض احدیّتک و منهم عبدک الجلیل و رقیقک النّبیل الحقیقة النّورانیّة و الشّعلة الرّحمانیّة و الآیة الفردانیّة الّذی تحمّل کلّ بلآء فی سبیلک و احتمل کلّ مصیبة فی محبّتک و ابتلی بکلّ رزیّة فی صراطک و قاسی کلّ عذاب الیم فی امرک فآمن بمبشّرک العظیم فی مبدء الاشراق و استضآء بصبحک المبین السّاطع علی الآفاق و انجذب انجذاباً سرع الی مشهد الفدآء فی موطن جمالک الأبهی فی تلک القلعة العصمآء و تعذّب عذاباً لا یحصی و تحمّل الجوع و العطش و البلآء تحت رشق النّبال و رشّ الرّصاص مع ذلک هو یذکرک بلسانه و فی خفیّ جنانه مبتهلاً الیک منقطعاً عن دونک مناجیاً الی ملکوت قدسک و یقول ربّ لک الشّکر علی هذه الموهبة الّتی قدّرتها لخیرة خلقک و خصّصت بها بررة عبادک حیث جعلتنی انیساً لحضرة قدّوسک و ندیماً لمظهر سبّوحک الّذی قام علیه طغاة خلقک و ظلمة عبادک و طعنوه بألسنتهم الحداد و استّتهم النّافذة فی القلب و الفؤاد ثمّ اخرجوه مع عبادک عن تلک الملجأ الحصین بقسم لو یعلمون عظیم و آلی قائدهم انّه الصّادق الأمین ثمّ خانوا و طغوا و بغوا الی ان قطّعوا اجساد احبّائک ارباً ارباً و سالت الدّمآء و تقطّعت الأعضآء و تفرّقت الأجزآء و اصبحت اللّحوم طعوماً للطّیور و العظام تحت الرّغام و انقذت یا الهی هذا العبد من ید العدوان بقدرتک الغالبة علی الامکان تمهیداً لما بقی له من الأزمان حتّی یتهیّأ للاستشراق من ظهور نیّرک الأعظم السّاطع الفجر علی الآفاق و یستفیض من السّحاب المدرار و یغترف من بحر الأسرار و یشرب من عین التّسنیم و یترنّح من نسیم فضلک العظیم فعاش یا الهی تحت نصال البغضآء و نبال العداوة و الملامة الکبری یشمته الأعدآء بما اقبل الی جمال فردانیّتک و یشتمه العذّال بما توجّه الی ملکوت رحمانیّتک و هو یا الهی معتکف فی زوایآء النّسیان مختفی عن اهل العصیان یتجرّع کلّ یوم کأس البلآء و یذوق کلّ آن مرّ القضآء الی ان ارتفع النّدآء من حظیرة البقآء فی الزّورآء فلبّی لندائک و استضآء من بهائک و تهلّل وجهه بمشاهدة ضیائک و قرّت عینه بالنّظر الیک و التّوکّل علیک فقام یدعو النّفوس الزّکیّة الی مرکز رحمانیّتک و یدلّ الأرواح المقدّسة الی مطلع فردانیّتک و یتلو آیاتک و ینشر کلماتک و یجذب قلوب احبّائک و یبشّر بظهورک فی تلک الأنحآء و یشیع طلوع نورک فی تلک الأصقاع فوفّقته یا الهی علی خدمة امرک

و اعلآء کلمتک و نشر دینک و ترویج آثارک لک الحمد یا الهی علی ما وفّقته و ایّدته و خصّصته بألواح مقدّسة من عندک و خاطبته بکلمة الرّضآء من عندک حتّی تمکّن من هدایة النّفوس الی معینک و دلالة الأعین الی نور مبینک و لم یزل تتوالی علیه آثار فضلک و تتابع علیه اشراقات شمس جودک الی ان تزلزل ارکان الوجود و انکسر ظهور اهل السّجود و قامت الرّزیّة الکبری و اشتدّت المصیبة العظمی و اضطربت قلوب الأحبّآء فکان ناصحاً امیناً للأتقیآء و سلوة لقلوب محترقة بنار الجوی و معزّیاً للأصفیآء و مشوّقاً للکلّ علی الاستقامة العظمی بعد صعود جمالک الأبهی و اشتدّت علیه الأحزان و اثقلت علیه وطئها الآلام حتّی سمع ندآء المیثاق و تلی کتاب العهد المنشور فی الآفاق فانشرح صدره و قرّت عینه و طابت نفسه و انکشف ظلامه و خفّ آلامه فشدّ رحاله الی عتبتک المقدّسة المعطّرة الأرجآء و ورد فی بقعتک النّورآء و مرّغ جبینه بتراب فنائک و عطّر مشامّه بنفحات قدسک و استفاض من فیوضات روضتک النّورآء و رجع الی تلک الأقالیم الشّاسعة الأرجآء منادیاً باسمک مستبشراً بذکرک معلناً لعهدک مروّجاً لمیثاقک و ما وجد یا الهی من اذن واعیة الّا اسمعها و نفساً مستعدّة الّا احیاها و روحاً منتظرة الّا بشّرها و حقیقةً زکیّة الّا انعشها و ما مضت علیه مدّة الّا انبعث فی قلبه الأشواق و زاد روحه یوماً فیوماً اشتیاقاً الی مشاهدة ارض المقدّسة و زیارة التّربة المطهّرة الی ان اخذ زمام الصّبر من یده فتوجّه الی البقعة النّورانیّة و التّربة المطهّرة الرّحمانیّة مرّةً ثانیة مع وهن القوی و ضعف الأعضآء و تسلّط الدّآء و عدم الاقتدار علی حرکة ما فکان یا الهی سائقه شوقه و حامله حبّه و قائده عشقه و جاذبه مرقد الجمال الأنور و التّراب المطهّر المعطّر و دلیله فی السّبیل آیات توحیدک السّاطعة من هذه البقعة المبارکة المقدّسة العلیا فتشرّف بالعتبة المقدّسة النّورآء و عفّر وجهه و شعره بتراب هذه الأرض الّتی لم یزل جعلتها مرکز آیاتک الکبری و مطلع انوارک الّتی اشرقت به الأرض و السّمآء و مکث مدّة من الزّمان بفضلک و جودک فی هذا المکان و هو طریح الفراش علیل المزاج نحیف الأعضآء مرتجف الأرکان ولکن یا الهی کلّما شمّ رائحة الرّوضة الغنّآء و الحدیقة الغلبا انتعش منه الرّوح و تجدّد له الحیاة فرجع الی وطن جمالک الأبهی و تزوّد برکة من حدیقتک الغنّآء مستبشراً ببشارات کبری معتمداً علی نشر آیاتک فی الجزیرة الخضرآء موطن جمالک الأبهی فاستبشر الأحبّآء یا محبوبی برجوعه الی تلک الأنحآء و زادوا انجذاباً الی ملکوتک الأبهی و اشتعالاً بالنّار الموقدة فی سدرة سینآء فتواردت علیه اوراق الشّبهات من اهل الارتیاب و سکت لعلّهم ینتهوا فی العداوة و البغضآء ثمّ لم یر فائدة من السّکوت و عدم الاعتنآء فکتب جواباً قاطعاً و ارسل سیفاً صارماً لأحد المرتابین و بکّته علی الذّنب العظیم و دعاه الی الصّراط المستقیم و هداه الی النّور المبین لعلّ یتذکّر بالذّکر الحکیم ثمّ جذب القلوب الی العهد القدیم و قاد النّفوس فی المنهج القویم و ساق الطّیور الی المآء المعین و لم یأل جهداً یا الهی فی خدمة امرک و اعلآء کلمتک و نشر دینک الی ان انتهت انفاسه و طابت نفسه بالصّعود الی ملکوت رحمانیّتک و اشتاق روحه یا محبوبی الی الطّیران الی ذروة ربّانیّتک فعرج الیک مستبشراً ببشاراتک منجذباً بنفحاتک منشرحاً بتجلّیاتک منجذباً للوفود علیک و النّظر الیک و الحضور بین یدیک الهی الهی بارک وروده و احسن وفوده فی نزلک الأعلی و حدیقة قدسک العلیا و اجره فی جوار رحمتک الکبری و اسقه کأس العطآء و اکشف له الغطآء حتّی یتشرّف بمشاهدة اللّقآء و یتفیّأ فی ظلال السّدرة المنتهی و یترنّم علی شجرة طوبی بأبدع الألحان و فنون الأنغام یا ربّی الرّحمن و ایّد کلّ من ینتسب الیه یا الهی بما ایّدته به فی غابر الزّمان و اجعلهم شرکائه فی الأخلاق کما جعلتهم منشعبین منه فی الأعراق حتّی یسقوا زرعه و یخرجوا شطأه و یوقدوا سراجه و یحیوا معالمه العظیمة و یعظّموا شعائره القدیمة انّک انت الکریم انّک انت العظیم و انّک انت الرّحمن الرّحیم ع ع

این سند از کتابخانهٔ مراجع بهائی دانلود شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجّه به مقرّرات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمائید.

آخرین ویراستاری: ۳۱ اوت ۲۰۲۳، ساعت ۱۱:۰۰ قبل از ظهر